

Tako naj bi bilo predvsem v primeru vseh načrtov in projektov, za katere se ne zahteva okoljsko dovoljenje, v regiji Valonija.

(¹) UL L 206, str. 7.

Tožba, vložena 21. decembra 2009 – Evropska komisija proti Zvezni republiki Nemčiji

(Zadeva C-539/09)

(2010/C 51/39)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: A. Caeiros in B. Conte, zastopnika)

Tožena stranka: Zvezna republika Nemčija

Predloga tožeče stranke:

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

- ugotovi, da Zvezna republika Nemčija s tem, da je zavrnila Računsko sodišče, da v Nemčiji izvede revizijo upravnega sodelovanja držav članic na področju davka na dodano vrednost, ki je določeno v Uredbi št. 1798/2003 in ustreznih izvedbenih predpisih, ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 248(1), (2) in (3) ES ter členov 140(2) in 142(1) Uredbe št. 1605/2002 ter člena 10 ES.
- Zvezni republiki Nemčiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Predmet te tožbe je zavrnitev nemških organov, da bi Evropsko računsko sodišče v Nemčiji opravilo revizijo upravnega sodelovanja med državami članicami na področju davka na dodano vrednost, ki je urejeno v Uredbi 1798/2003 in izvedbenih predpisih.

Komisija meni, da je Zvezna republika Nemčija s tem kršila obveznosti iz člena 248 ES in Uredbe št. 1605/2002 ter dolžnost lojalnega sodelovanja po členu 10 ES.

Pristojnosti Računskega sodišča glede revizije je treba razlagati široko: Računsko sodišče prve stopnje preučuje proračun EU in predlaga izboljšave. Za to mora imeti pravico do celovite revizije in preverjanja vseh področij in udeležencev, ki zadevajo

prihodke in odhodke EU. Take revizije se lahko opravljajo tudi v državah članicah, ki morajo v skladu s členom 248(3) ES, členom 140(2) in členom 142(1) Uredbe 1605/2002 ter v skladu z dolžnostjo lojalnega sodelovanja iz člena 10 ES, Računskemu sodišču pri opravljanju te dejavnosti nuditi celovito podporo. To vključuje tudi dolžnost, da se dopusti revizije Računskega sodišča, ki služijo oceni zbiranja in porabe proračunskih sredstev EU.

Natanko to so nemški organi Računskemu sodišču v tej zadevi preprečili.

Uredba št. 1798/2003 se nanaša na zakonitost in pravilnost prihodkov Skupnosti. Ta uredba je del mreže številnih ukrepov, ki naj bi zagotavljali, da države članice razpolagajo s pravilnim prihodkom od davka na dodano vrednost in tako Skupnost pod najboljšimi pogoji z lastnimi sredstvi, ki ji pripadajo, s tem da se bori proti goljufivim ravnanjem in jih že preventivno preprečuje. S tega vidika Komisija meni, da mora Računsko sodišče, da preveri zakonitost in pravilnost prihodkov od davka na dodano vrednost, preveriti prenos in uporabo Uredbe št. 1798/2003. To pomeni, da lahko preveri, ali so države članice vzpostavile učinkovit sistem sodelovanja in pomoči in ali ga v praksi zadovoljivo izvajajo ali pa so potrebne izboljšave.

Praktičen prenos upravnega sodelovanja, kot je predviden v Uredbi št. 1798/2003, naj bi vplival lastna sredstva od davka na dodano vrednost, ki ga plačajo države članice. Dobro sodelovanje na tem področju preprečuje davčne utaje in izogibanja davkom in zato samodejno vodi k povečanju prihodkov od davka na dodano vrednost in s tem tudi k povečanju lastnih sredstev Skupnosti od davka na dodano vrednost. Če pa nasprotno država članica ustrežno ne sodeluje, ne krši le obveznosti iz Uredbe št. 1798/2003, ampak tudi obveznost iz Direktive o DDV, da sprejme vse zakonske in druge predpise, ki so ustrezni za zagotavljanje pobiranja davka na dodano vrednost na celotnem ozemlju.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Regeringsrätten 21. decembra 2009 – Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp proti Skatteverket

(Zadeva C-540/09)

(2010/C 51/40)

Jezik postopka: švedščina

Predložitevno sodišče

Regeringsrätten